

## Arrest

nr. 131 620 van 17 oktober 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014 om 18 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 september 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 1 augustus 2013 asiel vroeg in Zweden. Op 26 september 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse overheden die op 29 september 2014 in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d) van de Dublin III-verordening 604/2013/EU instemmen met het verzoek om terugname.

1.2. Op 2 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

*“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”*

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat de bestreden beslissing in casu tevens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat dit bestreden bevel een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 2 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is een eerste verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 2 oktober 2014. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 3 oktober 2014 over tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 17 oktober 2014 per faxbericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 12 oktober 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent het al dan niet laattijdigheid zijn van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass.

9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Aan verzoekers raadsman werd de mogelijkheid gegeven om te repliceren inzake de opgeworpen onontvankelijkheid wegens laattijdigheid, desgevallend omtrent een voorhanden zijnde overmacht.

2.3. In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker de vordering niet binnen de termijn van tien dagen heeft kunnen indienen omdat hij slechts twaalf dagen na de betekening van de bestreden beslissing een advocaat heeft kunnen raadplegen. De raadsman van verzoeker stelt dat het feit dat verzoeker niet vroeger een advocaat kreeg, in strijd is met artikel 27, lid 5 van de Dublin III-verordening, en dat het gebrek aan rechtsbijstand een schending van artikel 13 EVRM tot gevolg kan hebben.

De raadsman verwijst met name naar het arrest *I.M.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad stelt echter vast dat in de desbetreffende zaak een schending van artikel 13 EVRM werd vastgesteld omdat de korte duur van de beroepstermijn (48 uur) evenals het gebrek aan rechtsbijstand en aan taalkundige bijstand van betrokkene bij de voorbereiding van zijn beroep, hem niet in staat hebben gesteld om een gedocumenteerd en gemotiveerd beroep in te stellen.

Uit deze rechtspraak kan echter niet worden afgeleid dat een beroepstermijn van tien dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming in de zin van artikel 13 EVRM.

De raadsman verwijst ter terechtzitting nog naar het arrest *Samba Diouf* van het Hof van Justitie waarbij hij verwijst naar paragraaf 67 die luidt: *“Wat versnelde procedures betreft, lijkt een beroepstermijn van veertien dagen in beginsel niet materieel ontoereikend voor de voorbereiding en instelling van een doeltreffend rechtsmiddel en lijkt deze volstrekt redelijk en evenredig ten opzichte van de betrokken rechten en belangen.”* Uit deze loutere paragraaf kan de Raad evenmin afleiden dat een beroepstermijn van tien dagen in een procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid niet conform zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

2.4. De vraag of verzoeker in casu over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte dient verder te worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker een beroepstermijn van tien dagen ter beschikking had. Uit het administratief dossier blijkt dat een eerste poging tot gedwongen verwijdering van verzoeker naar Zweden plaats had op 13 oktober 2014, maar dat deze mislukte omwille van verzet van verzoeker. Niettemin geeft de raadsman van verzoeker aan dat hij pas op 14 oktober 2014 werd gecontacteerd; in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker enkel een advocaat heeft kunnen raadplegen twaalf dagen na de betekening van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting wordt de raadsman gevraagd of hij deze bewering kan staven. De raadsman geeft toe dat er een permanentie wordt verzorgd vanuit de balies maar volgens hem betekent dit niet dat daarom iedereen ook een advocaat ziet. Deze algemene en vage bewering verduidelijkt echter niet waarom in het geval van verzoeker niet tijdig een advocaat werd gecontacteerd. Daarop stelt de raadsman dat de zaak oorspronkelijk aan een andere raadsman zou zijn toevertrouwd maar dat deze daarna zou hebben meegedeeld in verlof te zijn, waarna niets meer zou zijn gebeurd.

De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om diligent te handelen. Uit wat de raadsman stelt blijkt dat verzoeker toegang had tot juridische bijstand, minstens wist hoe hij een raadsman moest contacteren. Zelfs indien de bewering klopt dat de eerste raadsman al dan niet onverwacht in verlof zou zijn gegaan, dan nog toont de raadsman niet aan dat verzoeker binnen de beschikbare beroepstermijn van tien dagen niet de mogelijkheid had om de verdere opvolging van zijn rechtsbijstand te verzekeren. De raadsman stelt enkel dat de sociaal assistenten waarschijnlijk weinig actief hebben gehandeld omdat de bestreden beslissing een Dublin-overdracht naar Zweden betreft, wat in hun ogen misschien geen ernstig gegeven is. Deze verklaring voldoet echter niet, aangezien minstens de verzoeker geacht kan worden de voorgehouden ernst van zijn eigen situatie in te zien en te kennen en verwacht kan worden dat hij daar ook naar handelt. Verzoeker had de sociaal assistenten bewust kunnen maken van de vermeende ernst van zijn situatie en er bij hen op kunnen aandringen om te voorzien in de nodige rechtsbijstand, des te meer daar hij minstens op 10 oktober 2014 al op de hoogte was van zijn nakende verwijdering naar Zweden, gepland op 23 oktober 2014.

De elementen die de raadsman aan de Raad voorlegt, maken niet aannemelijk dat verzoeker zodanig met obstakels en hindernissen werd geconfronteerd dat hij geen toegang had tot rechtsbijstand en bijgevolg niet bij machte zou zijn geweest om diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen. Overmacht wordt niet aangetoond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES